

Formanden skriver	side 2
Vestergård og Dansk And	side 3
Landting - den glemte herregård	side 4
Egholm - den gemte, glemte og genrejste herregård	side 8
Det store skel 1914	side 11
Baron Oluf Rosenkrantz til Egholm	side 13
Nyt fra kredsene	side 15
Gården på væggen - udstilling	side 16

Tidsskrift for
Dansk Slægtsgårdsforening

August-september 2013

Nr. 425 - 69. årgang

Martin Daasbjerg producerer årligt 135.000 økologiske ænder på slægtsgården Vestergård ved Handbjerg nær Holstebro

SLÆGTSGÅRDEN

LÆR AF FORTIDEN - LEV I NUTIDEN - VIRK FOR FREMTIDEN

Vestergård og Dansk And

Vestergård i Handbjerg sogn mellem Vinderup og Struer tilhører Martin Daasbjerg, der foruden sit landbrug er direktør for selskabet Dansk And.

I 1918 købte Martin Daasbjergs farfar, Morten Daasbjerg Vestergård. Han kom fra gården Daasbjerg i Fly, og havde taget fødegårdens navn. Han var gift med Anne Marie Andersdatter, der også kom fra Fly.

Gården var den gang på 22 ha. Morten Daasbjerg gennemførte en total dræning af sin jord. Al gravearbejdet udførte han med håndkraft bistået af sønnen Peter. I 1937 var projektet gennemført, og dræningerne holder endnu. Den jord, der ligger længst mod syd, var før dræningen den ringeste, men efter jordforbedringen er den gårdens bedste mark.

Han etablerede svineavlscener og var en flittig udstiller på det lokale dyrskue, hvilket en gedigen samling af sølvtoj vidner om. Han dyrkede sukkerroer, som blev sejlet til fabrik i Sverige.

I ægteskabet var 5 børn, og i 1954 overtog sønnen Peter Daasbjerg gården, han var gift med Martha. Peter Daasbjerg fortsatte med svineavlsceneret og Martha syede for en fabrik i Herning.

Den 1. februar 1975 overtog Martin Daasbjerg Vestergård. Han var på det tidspunkt uddannet i ØK's eksportafdeling og var udset til en stilling i Mexico. Men i København havde han truffet Birthe, der var fra Vendsyssel, og de havde andre planer, for Peter Daasbjerg var meget syg, så Martin skulle overtage gården. Han blev ansat som regnskabschef på Vinderup fjerkræslakteri.

Birthe Daasbjerg er økonoma på Holstebro Centralsygehus, og naturligvis stærkt involveret i udviklingen af ny produkter i Dansk And.

Svineavlsceneret var ophørt, så Martin Daasbjerg begyndte med fjerkræ, først og fremmest produktion af kyllinger.

I 2002 gik han i gang med produktion af ænder, og i 2006 skabte han selskabet Dansk And.

Ænderne

Om produktionen fortæller Martin Daasbjerg: "I sortimentet fra Dansk And finder du både en landand og en fritgående økologisk and, - begge er af Pekingandracen.

Ænderne opdrættes hos Dansk And, som er en familieejet virksomhed, som har eksisteret siden 2006. I 2008 blev der produceret 1.000.000 ænder, fordelt med ca. 950.000 konventionelle og 57.000 økologiske. Ænderne bliver opdrættet i Danmark og slagtet i Tyskland, da der i Danmark ikke længere findes et slagteri, som kan varetage processen.

De første 8 dage er ens - hvad enten man er landand eller økologisk fritgående and. Når ællingerne er klækket bliver de leveret hos landmanden og sat ind i starthuset, hvor temperaturen er 34 grader, der er strøelse, friskt vand og andestartfoder. Dunene vokser ud og allerede efter 8 dage, kan ællingerne undvære den kunstige varme.

Ællingerne har god plads, hos Dansk And er belægningen på godt halvdelen af det maksimale.

Landænderne fortsætter nu deres liv i indendørs voksefaciliteter, som er velventilerede bygninger, hvor ænderne fodres op. De fritgående økologiske ænder får nu mulighed for at komme ud, hvor de kan snadre vand og bevæge sig frit omkring. Begge slags ænder slagtes efter 8 eller 14 uger."

Nu producerer der årligt 145.000 ænder på Vestergård, og de er alle økologiske. Der er 3 konventionelle producenter, der har ænder på fem farme. De økologiske ænder har mere plads og de behandles mere skånsomt, når de skal indfanges, for da er det ren håndkraft.

Når ænderne er slagtet bliver de enten solgt som en hel and, eller parteret, så man kan købe andebryst og andelår i forretningerne, men selskabet Dansk And har også aftaler med et firma, der laver andepate, andepølser, andespegepølser og mange flere delikatesser.

Slægtsgårdsbladets udsendte har pligtskyldigt prøvesmag alle mulighederne, og kan ikke finde ud af om han er begejstret eller henrykt.

Drift

Til Vestergård hører nu 45 ha. Endvidere har Martin Daasbjerg forpagtet 150 ha, herunder den gård, som omfatter resterne af den gamle sædegård Landting. Af arealet er 60 ha indrette til andefolde. Disse marker er omgivet med forsvarligt hegn, så ænderne kan føle sig trygge. De folde, som ikke er i brug til ænder, sås til med korn og høstes.

Martin Daasbjerg

Landmanden og forretningsmanden Martin Daasbjerg han også haft en politisk karriere. Det begyndte i Vinderup kommunalbestyrelse og den sidste af periode var efter strukturreformen i den nye Holstebro kommune. Det blev til 3½ periode for Venstre. Når han valgte at forlade det politiske arbejde og engagere sig i lokalsamfundet med bl. a. Handbjerg Marina, så var det fordi han følte, at han spildte sin tid. Han vil se resultater, og det er der for lidt af i politik.

Martin Daasbjerg er også igangsat. Han er formand for Handbjerg Marina, der er under opførelse. Når man lejer en plads til sin båd kan man samtidig træffe aftale med marinaen om, at selskabet sørger for, at båden kommer på land og bliver gjort klar for vinter. Om foråret kan selskabet aflevere en båd, der er velplejet og klar til brug. Det gør det nemmere for folk, som gerne vil sejle, men som ikke har så megen fritid, men også folk som bor i f. eks. Hamburg, kan have båden liggende i Handbjerg, og så behøver de ikke bekymre sig for den, når de ikke just er ude med den.

Martin Daasbjerg er formand for Vinderup Turistforening, og står for Limfjordsfortællinger. Limfjordsfortællingen smag på limfjordslandet tager udgangspunkt enten på Landting eller den nybyggede marina, og afsluttes på Vestergård, også busture arrangeres sommeren igennem, og så fortælles der om egnen og det der passerer. Her udfolder Martin Daasbjerg sin enorme viden om egnen og dens historie.

Ikke mindst har den gamle og nu nedlagte herregård Landting en meget stor plads i hans bevidsthed, og han arbejder på en bog om det gamle herresæde. Manuskriptet indeholder mange oplysninger om Landting og dens ejere især tilbage i 1300- og 1400-tallet, som ikke er tilgængelige andre steder.

Martin Daasbjerg, direktør for selskabet Dansk And og ejer af slægtsgården Vestergård ved Handbjerg nær Holstebro.

Landting – den glemte herregård

Landting slot. Opført i 1640'erne og nedrevet i 1855.

Landting ligger i Ejsing sogn ved Vinderup. Gården er i dag en almindelig gård, hvis jorder er forpagtet af Martin Daasbjerg, Vestergård i Handbjerg sogn, som også har en del af sin produktion af Dansk And her. Martin Daasbjerg har lagt et meget stort arbejde i at udforske Landtings historie.

Martin Daasbjergs fortælling om ejerne af Landting er et meget omfattende arbejde, så her bringes han korte udgave: Før 1200 kendes Tyge Kabbi og Fru Ide, og omkring år 1200 kendes Asser Tygesen. I 1273 afstår Anæ (Henrik Møntmesters enke) Langatind til Tyge, Ribes bisp. I 1329 nævnes ridder Albert Andersen (søn af Albert af Eberstein) til sønnen Henrik Albertsen. 1377 til datteren Karen Henriksdatter gift med Åge Hethesen (Hedisen) Puder, der var underskriver på Kong Olufs håndfæstning. Datter Karine (Karen) af Langthjind blev i 1422 gift med Jens Eriksen af slægten Banner.

I 1438 nævnes Niels Eriksen af slægten Gyldenstjerne, søn af Erik Nielsen til Tim og lensmand på Riberhus og fru Mette. Niels Eriksen er medlem af Danmarks riges Råd, ridder, i 1443 kongens hovmester 1456, i England 1446, og Sverige 1450 omkring forenet Norden, 1460 ved Kristian I, skriver de berygtede Ribe artikler. Død 1484.

Datter Inger og Niels Timmesen Rosenkrantz, gift 1470. Han død 1484 eller 1485 og hun død 1525.

17.3 1472 sønnen Axel Nielsen Rosenkrantz gift 1504 med Berethe Knobs fra Gyllebo i Skåne. Han arver fra mor Landting og Rydhavn, fra far Steensballegård og fra Berethe kommer gods i Skåne.

Bygger borgen i 1530 til 1532. Skipper Anders (Skipper Clements mand) angriber Landting i 1534. Af deres 3 sønner får Axel Glimminge, Folmer Steensballegård og Erik Axelsen Rosenkrantz Landtind.

Erik Axelsen Rosenkrantz (død marts 1591) var gift med Margrethe Ulfstand, der dør i 1582. Hun medbringer Glimminge og Ørup. Erik er 1557-60 lensmand i Silkeborg. I 7-års krigen, lånte bl.a. 10.000 daler til kongen, bliver såret i slaget ved Svarteå. 2. gang gift med Maren Juul datter af Iver Juul til Stubbergård.

Maren Juul overdrager Landtind til sin søn Axel Rosenkrantz sammen med Glimminge m.fl. Axel kaldes Skånes rigeste mand. I 1614 får Holger Rosenkrantz Landting overdraget af Axel, der har nok i sine skånske godser.

Holger Rosenkrantz kaldet "Den rige Holger" var født 1586, tjente i Mouritzes garde i Nederlandene i 8 år, kaldes hjem i 1611 ved Kalmarkrigens udbrud. Kaptajn og vinder hæder. Lensmand. Gift med Lene Gyldenstjerne datter af Mogens Gyldenstjerne og Helle Ulfeldt. Død 1541, Derefter gift med Karen Krabbe enke efter Johan Friis til Ørslevkloster. Er overmodig og hensynsløs, død 31.7.1647. Ejede 4000 tdr. hartkorn. Landtind, Glimminge, Vemmetofte, Skjoldemose, Brangstrup, Løjtved, og Egholm.

Mogens Rosenkrantz får i 1622 Landtind efter sin fader Holger, gifter sig 24.8.1651 med jomfru Sofie Bille, datter af Rigets marsk Anders Bille. Opfører Landting Slot 1644. Befalingsmand over Lundenæs Amt 1660. Mogens Rosenkrantz dør 17.5.1695.

Fra 1699 boede Axel Rosenkrantz på Landting med Karen Reedtz, datter af kansler Peder Reedtz, køber Spøttrup 1702 og flytter dertil. Overdrager i 1705 Landting til broderen Anders Rosenkrantz, der var kammerjunker og mest boede på Tirsbæk, udforpagter derfor i 1705 Landting til Jørgen Christian Grøn. Ved giftermål bliver han også ejer af Tirsbæk ved Vejle og Søby på Fyn, ligeledes Kjærgårdsholm. Han dør på Tirsbæk 1742 88 år gammel.

6. 5. 1712 optages tingsvidner på at østre længe på Landting brænder afvigte julenat ved midnatstid.

Fik 7 børn, kun to bliver voksne, nemlig Holger, der bliver opdraget hos farbroren på Glimminge, fra denne stammer den svenske familie Rosenkrantz og Kirsten Rosenkrantz, som vies til Niels de Linde den 23.8. 1718. Niels Linde overdrages også Tirsbæk efter svigerfars død. Han havde det dårligt økonomisk. Landting overdrages efter auktion til Niels de Linde. Niels de Linde ejer desuden Møltrup og Kjærgårdsholm, samt det lille Tanderup. De vælger at bo på Kjærgårdsholm, som Niels de Linde bygger vældigt op med dobbelt ladegård og hovedbygning forsynet med voldgrave og dobbelt vindebro. Da han arver Williamsborg efter sin svigerfader ejer han således 5 hovedgårde, der alle

blev meget velholdte. Han dør 23.5.1735, svagelig efter mange års sygdom.

Christen de Linde søn af Niels, giver ægteskabsløfte i unge år til Maren Loss. Christen bortforpagter Landting til Morten Nielsen Hemmer, der kommer til at virke som forpagter hele sit liv på Landting. Christen dør 1756 36 år gammel. Og Landting sælges af Maren Loss's elsker Jørgen Hvass til Niels Pedersen Lillelund. Denne kan ikke samarbejde med Morten Nielsen Hemmer, der har fat i den lange ende ved hjælp af sin kontrakt. Lillelund flytter ind på Nygård. Hemmer dør 1763.

Lillelund dør 1768, hvorefter hans hustru Mariane Bernstorff ægter sin kusk, Peder Hansen. Han bliver bønderne en meget streng herre.

År 1800 sælges Landting på auktion til Ulrich von Schmidten, en af tidens store godsslagtere. Året efter køber Niels Tidemann Hansen hovedparcellen. Han var søn af Peder Hansen (kusken).

1815 overtager Claudius Hansen Windfeldt.

Jørgen Bang Windfeldt, søn af Claudius Windfeldt, får skøde 1854. Han gennemfører i 1860 bygningen af den hovedbygning, som vi kender i dag. Jørgen blev gift med Jensine Ebbensgård født 26. 4. 1827 på Pallisbjerg. Jørgen dør 3.1.1866, enken driver gården videre med hjælp af sønnen Claus og handelsmæssigt hjælp af Jens Mårbjerg fra Åle.

Claus Hansen Windfeldt får skøde i 1881 og gifter sig med Augusta Marie Henriette Pedersen (født 28. 6. 1868 og død 11. 7. 1922). Claus var god ved sine dyr, ingen fremragende landmand og kunne ikke forliges med prisudviklingen. I 1907 overdrages Landting til et konsortium, der i årene 1909-10 udstykker til husmandsbrug.

Efter Windfeldts salg af Landting købte han Vinderup Hotel sammen Jenny født Gramstrup død i 1933. Begravet

Axel Rosenkrantz og Berethe Knobs imponerende gravsten i Ejsing kirke.

i Vinderup, hvorimod de tidligere nævnte Windfeldter er begravede i Ejsing.

Iver Jensen Tang og hustru Karen Jensen, køber Landting i 1917. De bor på Rydhave. Han er mejeribestyrer og hun mejerske. Iver dør 1919.

Enkefru Tang sælger Landting til ejendomshandler Overgård, der sælger til Stevedore S. Andersen.

I 1924 købte sagfører Bech, Randers på tvangsauktion, og han sælger den straks til forpagter Lange, som ved mageskifte overdrog den til N.P. Petersen, Lanmosegård ved Bagsværd. Udbygningerne brændte i 1926.

9. 12. 1933 auktionsskøde til Christian Peder Ubbesen.

4. 11. 1938 tvangsauktion er afholdt.

9. 11.1 1940 fogedudlægsskøde til Hans Knudsen.

6. 12. 1940 skøde til Anton Nielsen.

17. 1. 1941 skøde til S.A. Preetzmann.

23. 12. 1943 skøde til enke Ragnhild Karen Elga Preetzmann.

29. 6. 1946 meddelelse om afholdt tvangsauktion.

31. 1. 1947 fogedudlægsskøde til Peder Iversen, Harald Nautrup, Peder Nautrup og Søren Nautrup.

22. 1. 1947 skøde til Carl Otto Hansen

30. 1. 1947 skøde til Carl Einer Christiansen

15. 8. 1947 skøde til Flemming Grüner

8. 6. 1948 skøde til Frederik Hansen.

23. 3. 1949 auktionsskøde til Iver Lundgård, Th. Sørensen, og P.A. Bregendahl.

22. 11. 1949 skøde til Anders Mølgård Nielsen og Mads Bach Sørensen.

15. 5. 1952 skøde fra Mads Bach Sørensen på dennes anpart til Anders Mølgård Nielsen, der derefter bliver enejer.

29. 8. 1967 skøde til Frode Brochmann.

9. 3. 1982 auktionsskøde til Karl V. Stampe

12. 9. og 22. 2. 1988 afslag fra direktoratet for Michael Stampe til erhvervelse af ejendommen.

10.1.1990 skøde til Ib Guldbæk.

6. 8. 1996 Vagn Villesen, ekviperingshandler.

Martin Daasbjerg fortæller videre: Vor historie tager udgangspunkt i Landting, Longathind, eller i 1500 tallets skrivemåde Langtind. Alle skrivemåder referer til oldtidens lange tand, tårnet der reddede befolkningen i trange tider. Langtings ubestridte helt store heltepar er Axel Nielsen Rosenkrantz og hans Hustrue Berete Knobsdatter.

Stormen på Landting

I en beretning, der gives os et indblik i den tid, står følgende: "Vist er det, at gården er bygget af en Rosenkrantz, hvis våben udhugget i en blå sten uden navn og årstal er opsat i muren over den hvælvede port til borggården i tårnet, hvis spir siges at være nedskudt af skipper Clement, der i forrige tider skal have beseglet Limfjorden med sin fartøjer, ofte læderet de på begge sider beliggende herregårde, men til vederlag blev da ved kanonerne fra Landting tårn så tilstrækkelig hilset, at han ilde måtte retirere sig sejrlos. Om sådanne overfald, beretter arkivar P. K. Hofmansen om stormen på Landting i efteråret 1534, da Skipper Clement med sine skibe var løbet ind i Limfjorden og havde indtaget Ålborg, flokkedes bønderne om ham med tændte fakler parat til at svide herregårdene af over hovedet på de forhadte adelsfolk. Nathimlen over Vendsyssel og Himmerland farvedes rødgul af brandskæret fra de mange steder, hvor bønderne røg "ræve" ud. Og bevægelsen bredte sig hurtigt mod syd og vest.

I de dage boede Aksel Rosenkrantz på Landting. Han var en formuende mand og en flot fyr at skue, når han i sit

Landting omkring 1930.

jernpanser med klirrende stjernesporer og hånden hvilende på det drabelige slagsværd steg til hest i Landtings borggård. Bag fruertuens små, bulede, grønligt skinnende ruder tittede hans frue Berethes smalle fruentimmeransigt frem over den hvide Dyvekekrave, og en hvid, fin hånd med pibe ved håndleddet og rigt besat med ringe vinkede gennem trækruden farvel til sin bortdragende husbond, idet han red ud ad den hvælvede borgport. Aksel Rosenkrantz red næsten ud hver dag i denne urolige tid for at spørge nyt hos sine naboer, de omboende adelsmænd. Vel havde han just nedrevet det oprindelige gamle Landting og atter opført borgen i en ny og forbedret udgave omkring det gamle tårn ved hovedfløjen, så han var ikke særlig bange for Clements ankomst, da de langt over alen tykke mure skulle holde til både det første og andet stormløb, hvis det skulle lykkes bønderne at trænge over de dybe grave og sumpede kærstrækninger, der omgav gården, men det var alligevel bedst at være underrettet i tide, så kunne man være endnu mere forberedt på at give brandstifterne en varm modtagelse, når de hujende og skrigende kom med forke og leer, højt løftet over de vilde og skæggede ansigter for at forrette deres ødelæggelsesværk. Og netop for at forsikke sig oplysninger var Aksel Rosenkrantz snart på vej til Volstrup hos Danmarks Riges Råd Mogens Munck, snart på Bustrup, hvor landets marsk, Tyge Krabbe, residerede, og Kås, hvor ingen af de herrer, henholdsvis Erik Krabbe og Jens Hvass, var hjemme for tiden. Des mere kunne Aksel Rosenkrantz få at vide på Volstrup, hvor Mogens Munck for kort tid siden var kommet hjem for at værne sin rede, og han fortalte hvad han havde hørt og set om de stolte stamsæder Nørlund, Tjele, Vinge og Lynderupgård og flere gamle borge, som han selv på frastand havde set gå op i flammer, og endelig om det nærliggende Stubbe Kloster, som vel ikke var bleven afbrændt, men dog "røvet og plustret" ikke mindre end 3 gange i løbet af kort tid.

Den eftermiddag fru Berethe fra Landtings borgvindue så smukt havde viftet farvel til sin bortdragende gemal, gjaldt denne ridetur dog ikke Volstrup. Tidligt på formiddagen havde nemlig ridende bud fra Viborgbispens foged Jens Lavesen på Spøttrup bragt melding om, at store skarer af bøndehæren under ledelse af Skipper Thomas, en fribytter, som havde fulgt Skipper Clement på hans færd til søs, var rædet ind i Salling og huserede slemt på Jebjergene, samtidig med at de ophidsede egnens bønder til at sluttet sig til dem. Derfor red Aksel Rosenkrantz denne dag nordpå. Han havde til hensigt at ride over til Kås, hvor Jens Hvass skulle være kommet hjem, efter på sin vej fra Viborg at have prøvet på at tale de ophidsede bondeskarer fra Fjends og Nørling, der var forsamlede omkring det flammende

Skivehus, til rette. Men Aksel Rosenkrantz nåede ikke længere end godt over rimmen ved Geddal, før et syn han så fra Hostrup banker, hurtigt fik ham til at vende sin gang og haste mod Landting igen. En røgsøjle i nordøst fortalte ham tydeligere end ord, at Bustrops skæbnetime var kommen. Da han igen nåede Landtings borgport, just som efterårsolen sank i bjerge ude over Venø bugt, modtog fru Berethe ham med alle tegn på ængstelse; også hun havde set den skæbnesvangre røgsøjle, som nu tegnede sig tydeligere en før over Ejsing by og kirketårn, men hun henfaldt ikke til klynken og klagen uden nogen nytte; men hjalp derimod sin husbond med at sætte borgen i den bedst mulige forsvarsstand. Aksel Rosenkrantz fik ikke megen søvn i sin øjne den nat; så travlt optaget var han af at få alt i orden til det angreb, han nu ikke tvivlede på i nær fremtid ville blive rettet mod borgen. Nogle gamle maskiner til blidekastning blev slæbt på tårnet, og en mængde glatte sten af passende størrelse lagt til rette. Et par kartover (kanoner), som herr Aksel havde anskaffet sig, blev nøje efterset, og krudt og kugler bragt op fra kælderen. Sluttelig mønstrede han sine huskarle og sørgede for, at vindebroen over graven blev trukket op i sit raslende kædetræk. Så mente han at han var sikret mod overgreb, navnlig da en vægter hele natten igennem vågede i tårnet, og en vagt stadig patruljerede rundt på volden. Der gik to dage hen, uden at der skete noget, og herr Aksel og fru Berethe gik derfor til sengs den tredje nat mere rolige i sindet end de to foregående, navnlig da mester Jens fra Ejsing samme eftermiddag havde været på borgen og fortalt, at bønderne nu allerede på anden dag uden noget resultat havde belejret Spøttrup. Måske drev uvejret alligevel over? Just denne nat var novemberstormen usædvanlig slem om Landtings Kamgavle. Blæsten for ind over landet fra den oprørte Venøbugt og fik vejrhænen på fløjen til at skrike uhyggeligt i den mørke nat. Timeglasset var vel vendt for sidste gang i det døgn, da vægteren i tårnet meldte, at der var ildebrand nordpå. Med ubehagelig følelse af, at nu gjaldt det snart for alvor, kom herr Aksel ud af fjerene og entrede selv tårnet for ved eget syn at forvise sig om sagen. Ved første øjekast var han klar over, at det var Kås, der måtte afgive materiale til det natlige blus, hvis flammeskær slog uheldsvarslen op derude i nattemørket. Det var med underlige tanker, at Aksel Rosenkrantz igen steg ned fra tårnet for at purre huskarlene op. Kunne Landting frem for nogen af de mange borge, som allerede var sunket i grus, modstå et så dødsforagende og hadefuldt angreb, som bønderne altid foretog? Havde ikke også alle disse borge haft volde og grave, hvoraf endog nogle var dobbelte, udenom sig, og alligevel havde det alt sammen ikke nyttet noget. Ja, det var det store spørgsmål, som snart skulle blive besvaret. Da den grå dagbrækning var ved at vige for det klare dagslys, kunne man fra tårnet se den første skare af hujende bønder i fåreskindskofter drage ned over markerne nord for Råst. Vildt og truende svang de høtyvene og de udrettede leer over hovedet, og snart dukkede der andre store flokke op. Samtidig rundede en lille eskadre på nogle få skibe med takkel og tov den høje pynt ved Ejsingholm. Alle var de vrimlende fulde af krigsfolk, og man skimtede Kartovarer på dækket. Det var skipper Clements skibe, der viste sig på skuepladsen og med skum for boven stævnede ind i den bugt, som hin tid gik omtrent helt ind til Landting. I en fart havde herr Aksel fået alle sine mænd på plads. De dygtigste blev udtaget til at betjene kanonerne, og han befalede dem ikke at spare på hverken krudt eller kugler, andre kom til bliderne, og resten måtte nøjes med at betjene de gamle armbrøster. Alt var parat til at give bønderne og de fremmede krigere en varm modtagelse, og de fik den.